

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 224.

75de Møde.

Torsdagen den 13de Juni

(Fortf.)

Thalbitzer: Den sidste ærede Taler yttrede, at det kunde have nogen Betænkelse ved sig, at gaae ind paa Bestemmelsen i § 9 med Hensyn til dem, der havde tidligere faaet Tienden fastsat og ikke nydt Fordeel af, at denne Tiendedeel bortfaldt; men han bemærkede meget rigtigt, at, da det nu eengang var skeet, og da det var længere Tid siden, kunde Tienden dog maaskee alligevel være fordeeltigt ansat for dem. Derimod erindrede han ikke om, at der er Tiende sat i den allerfænesten Tid og navnlig i de sidste Aar, hvor denne Tiendedeel er lagt til, og det i Egne, hvor Culturen vist har naaet den Høide, den kan naae, hvilket har gjort, at Tienden er bleven høit ansat. Jeg skulde tillade mig at conferere med det ærede Udvalg, især hvis jeg skulde høre, at det vilde finde Anklang her i Salen, om der ikke kunde gjøres et Tillæg til Paragraphen, saaledes at, hvor Amtstiendecommissionens Kjendelse endnu ikke er endelig afgjort, hvor den f. Ex. endnu svæver for Overtiendecommissionen, Tiendeyderne da kunde nyde Fordeel af Loven, idet den forsaavidt fik tilbagevirkende Kraft, og Overtiendecommissionen blev berettiget til at have denne Tiendedeel for dem; thi det er vist temmelig haardt for dem, at de maae give denne Tiendedeel til, hvor de allerede have indanket Amtstiendecommissionens Kjendelse, for at faae den nedsat. Jeg mener derfor, at der er Billighed for, at disse Tiendeydere nyde Fordeel af denne Lov, der er forelagt, og jeg skal, som sagt, tillade mig at conferere med det ærede Udvalg, om der ikke kunde gjøres Noget i denne Retning.

Ordføreren: Et æret Medlem har yttret sig for, at man ikke burde udsætte en tvungen Afløsning længer, og at man altsaa

nu strax burde optage en Bestemmelse i denne Lov om, at den Tiende, der endnu ikke er afløst, skal ved Commissionerne afløses, eller rettere sagt, at den Tiende, der ikke er fastsat til en bestemt aarlig Afgift, skal ved Commissioner over det ganske Land afløses. Det samme ærede Medlem yttrede, at han ikke indsaae, at der derved vilde forvoldes flere Beføstninger end ved en eventuel egentlig Afsløsningslov, som jeg mener man dog altid bør have for Sie. Jeg troer ikke, at dette forholdet sig rigtigt. Naar Tienden nu skulde bestemmes normalt til et fast aarligt Beløb, saa maatte man tænke sig f. Ex. een Commission begynde i den ene Ende af et Amt og fortsætte sine Forretninger overalt i hele Amtet, indtil den var færdig og havde bestemt Tienden overalt i Amtet. Altsaa, en Commissions Beræisning af et Amt vilde jo saaledes allerede være en temmelig betydelig Beføstning; men, naar nu den eventuelle egentlige Afsløsningslov atter skulde beræise Amtet for at convertere Tienden til bestemte, fra Creditors Side uopfigelige Obligationssbeløb, saa vilde jo dog Omfostningerne derved forøges, idet to Commissioner skulde til forskjellige Tider afgjøre det, som den samme Commission i næsten den samme Tid kunde have afgjort paa eengang. Det ærede Medlem vil maaskee svare mig, at Omfostningerne ved den sidste Commissions Rejse vilde blive saagodt som ingen, fordi der da ikke behøves nogen Commission. Men det troer jeg ikke er rigtigt; thi Commissionen vil dog eventualiter behøves. Den vil behøves til f. Ex. at bedømme, hvad Kirkerne have kostet at vedligeholde, den vil behøves ved Bestemmelsen af mange andre Byrder, som med det Samme maae ansættes til et bestemt aarlig Beløb, ligesom Tienden. Jeg troer altsaa visseelig, at Omfostningerne vilde meget forøges, naar man nu skulde tage saadan Bestemmelse og om fori